

OBČANSKÉ SDRUŽENÍ

Občanské sdružení OBZOR
ul. 5 května 32/16, 460 01 Liberec 1

VÝROČNÍ ZPRÁVA

za rok 2010

Rok 2010 patřil z hlediska našich aktivit ke klidnějším rokům. Tento fakt byl zapříčiněn především dlouhodobými zdravotními problémy předsedkyně. Přesto se však podařilo uskutečnit pár zajímavých akcí.

Letošní rok začal trochu netradičně. Asociace neziskových organizací Libereckého kraje pořádala výstavu 30 dní pro neziskový sektor. Měli jsme to štěstí, že jsme se mohli prezentovat. Dali jsme tedy dohromady základní informace, fotky z akcí a celý měsíc únor jsme „viseli“ ve Státní vědecké knihovně. V této souvislosti jsme se zúčastnili i doprovodných akcí, tj. tiskové konference, slavnostní vernisáže a derniéry.

Další únorovou akcí byla naše účast na předávání ceny MOSTY 2009. Tentokrát se slavnostní akt pořádal v Plzni. Po úvodních peripetiích, které obnášely dohady s NRZP ohledně úhrady nákladů na dopravu, jsme se vydali naší milou SORKOU na západ Čech. Mezi letošními nominovanými byla i vedoucí kroužků klubu Asociace rodičů a přátel zdravotně postižených dětí v Liberci paní Lída Kantoríková. Ani letos nám příliš nepřálo počasí, ale nakonec jsme zvládli cestu tam i zpět – zpět opsět s několika zastávkami kvůli hustému sněžení. Od příštího roku budou mosty přesunuty na březen, v únoru je pro nás cestování opravdu velmi složité. "

V dubnu jsme se měli zúčastnit dalšího setkání v Maďarsku, tentokrát v Pécsi, ale vzhledem ke zdravotním problémům předsedkyně jsme byli nuceni naši účast odvolat. Škoda, protože konference byla v krásně opraveném historickém městě, které bylo v roce 2010 evropským městem kultury.

Dvě jarní sobotní dopoledne byla věnována prohlídce libereckých kostelů se zasvěceným výkladem pana faráře a také vycházce po Liberci s odborným výkladem pana dr. Mohra ze Severočeského

muzea.. Opět musíme poděkovat našemu asistentovi a kamarádovi Zbyňkovi Mazáčovi, který obě akce domluvil.

Naší největší akcí byl letní ozdravný po byt v Líchovech. Týden jsme byli stranou veškerého lidského dění na samotě na vysokém břehu nad Slapskou přehradou. Zařízení, které patří pražskému občanskému sdružení PROSAZ, je zcela bezbariérové, uprostřed brdských lesů, vybavené tělocvičnou, venkovním bazénem a útulnou hospůdkou se socialistickými cenami. Prostě ráj pro tělo i duši. A žaludek, protože tu výborně vaří.

Díky pochopení Dopravnímu podniku města Liberce jsme opět měli k dispozici naši SORKu. A tak jsme mohli vesele výletovat. Zajímavých míst se v okolí najde hodně, pěkně to popsal Milan Lukavec ve svém povídání, které je zveřejněno na naší webce. Jeli jsme se poklonit rodné vsci Josefa Suka, známé většině národa jako Vesnička má středisková – Křečovicím. Na místním hřbitově je pomník Josefa Suka a hned pod ním legendární příbytek filmového Karla a jeho rodiny. I s tím sedmým schodem. Nemohli jsme si nechat ujít návštěvu rodného Mistrova rodného domu, i když vozíčkáři měli smůlu. Objekt k má bezbariérovosti – bohužel – daleko. V rámci poznávání naší vlasti jsme si nemohli nechat ujít návštěvu jednoho z nejhezčích měst – Písku. Sice jsme se s vozíky dostali všude, ale dlažební kostky byly pro naše vozíčkáře opravdovým požitkem. Kam se hrabe masáž...

Naše další výprava vedla na zámek Dobříš.. Vlastně do jeho krásných zahrad. Bývalé sídlo československých spisovatelů bylo vráceno v restituci poněmčené aristokracii. Pro nás zůstává ve vzpomínkách na seriál Bambino a pohádku Princezna ze mlejna II.

Dalším cílem byl Rožmitál pod Třemšínem, místo působení Jakuba Jana Ryby a místo, kde byla poprvé uvedena jeho nejznámější vánoční mše Hej, Mistře. Cestou zpět jsme se ještě zastavili ve Vysoké, abychom se podívali do míst, kde Antonín Dvořák psal svou Rusalku, Od tohoto cíle jsme však museli upustit, protože se snesl neskutečný liják. Samozřejmě jsme si nemohli nechat ujít návštěvu Příbrami a Svaté Hory, které jsou od Líchov opravdu co by kamenem dohodil. Na Svaté Hoře se neskutečně nadřel náš Zbyňek. Doposud zde není ani rampa, ani výtah, a tak přesazoval

z elektríčáků na mechanické jednoho účastníka po druhém a tahal je po schodech do areálu ambitu a kostela. Opravdu jsme mu byli všichni moc a moc vděční.

Předposledním výletem byl celodenní zájezd do Bechyně a Tábora. Bechyně je nesmírně půvabná, ale o bezbariérovosti ví něco pouze místní restaurace, kde výborně vařili. Zámek jsme museli vzdát, protože prohlídka trvá přes hodinu a s vozíky nelze. S těmi jsme se nedostali ani do kláštera. Bechyňské pamětihodnosti zachránilo místní Hasičské muzeum, které bylo alespoň zčásti přístupné. Z Bechyně nás cesta vedla do husitského Tábora. Škoda, že když jej husité stavěli, nepomysleli na příští generace, které se budou přepravovat na vozících. Ale půvab úzkých uliček i velmi zajímavá výstava nálezů v místním památníku stály za to.

Poslední akcí byla návštěva ve skanzenu ve Vysokém Chlumci. Bylo pro nás nemilým překvapením, že zámek, který původně patřil Lobkowicům a v jehož podhradí se vaří pivo stejného jména, majitelé prodali německé šlechtě a ta zámek pro veřejnost uzavřela. Nicméně, ve skanzenu jsme byli přijati více než vlídně. Paní ředitelka nás provedla celým areálem a ukázala vše, co bylo možné. Je jen škoda, že do některých objektů se vozíky nedostanou.

Druhou velkou akcí tohoto roku byla podzimní návštěva Drážďan. Povedlo se nám uspět v mimořádném grantovém kole, které vyhlásil krajský úřad, a získat peníze na dopravu. Zájezd se mimořádně dobře vydařil. Především nám ohromně přálo počasí a v Drážďanech nás provázelo po celý den sluníčko. Druhým velkým pozitivem bylo setkání s našimi německými přáteli, kteří na nás čekali na Theaterplatzu. Odtud jsme se vydali nejprve do Dopravního muzea a poté na prohlídku světoznámé obrazové galerie ve Zwingeru. Ale o tom hezky píše ve svém povídání Jindra – viz náš web www.iobzor.org. Pro všechny byl výlet do Drážďan nezapomenutelným zážitkem.